

Arrest

nr. 312 712 van 9 september 2024
in de zaken RvV X / XI en RvV X

Inzake: X

Gekozen woonplaats:

- 1. In de zaak X:**
ten kantore van advocaat B. DE SCHUTTER
Brusselsesteenweg 54
2800 MECHELEN
- 2. In de zaak X:**
ten kantore van advocaat L. RECTOR
Redingenstraat 29
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 mei 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 april 2024.

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op 21 mei 2024 heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing (RvV X).

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat B. DE SCHUTTER.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 1 september 2023 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 19 december 2023.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 18 april 2024 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van Tadzjiekse afkomst en soennitisch moslim te zijn. U heeft uw volledige leven in de wijken Shaisiat Koti en Kharte Chorasant in de stad Pul-e-Khumri, in de provincie Baghlan gewoond, waar u samenleefde met uw ouders, twee broers en drie zussen. U bent de tot de twaalfde graad naar school geweest en heeft vervolgens een universitaire studie van twee jaar tot ingenieur van elektriciteit volbracht. U werkte vervolgens enkele jaren in de koolmijnen. Uw ouders wonen nog steeds in Pul-e-Khumri samen met uw jongste zussen en uw broer.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming voert u de volgende feiten aan.

U bent in mei 2021 begonnen werken als lijfwacht voor het hoofd van de nationale politie, generaal S. S., in Kunduz. Ergens in juli - augustus 2021 hebben de taliban - via de mullah in de moskee - een dreigbrief aan uw vader overgemaakt waarin ze u opdroegen uw werk bij de overheid neer te leggen en zich bij hen over te geven. U besloot verder te werken.

Op 8 augustus is er een aanslag op uw hoofdkwartier in Kunduz gepleegd. U bent toen uit het hoofdkwartier gevlucht, heeft in een willekeurig Afghaans huis burgerkledij gekregen en bent toen via Kabul en Nimrooz op 14 augustus 2021 uit Afghanistan vertrokken. Twee of drie maanden later hebben de taliban - opnieuw via de mullah in de moskee - een oproepingsbrief aan uw vader overgemaakt, maar u bevond zich toen in Iran. Uw zus R. en uw broer P. werkten beiden als journalisten in de media. Ergens tussen september 2021 en november 2021 zijn de taliban uw huis binnengevallen en hebben ze uw zus R. geslagen. Uw zus R. en broer P. leven sindsdien ondergedoken in Kabul.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u door de taliban vermoord te worden omwille van uw werk bij de nationale politie en in de problemen te komen omwille van het werk van uw zus R. en broer P. als journalisten. U bent op 14 augustus 2021 uit Afghanistan vertrokken. Na een reis van twee jaar doorheen Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië, Zwitserland, Frankrijk en Luxemburg bent u op 28 augustus 2023 in België aangekomen en heeft u op 1 september 2023 een verzoek om internationale bescherming ingediend.

U legt ter staving van uw verzoek van volgende documenten de kopieën neer: uw identiteitsdocumenten (taskara en paspoort), de taskara's van uw moeder, uw vader, uw zussen R., Y. en S., uw broers P. en B., vier foto's van uw werk, negen schooldocumenten, vierentwintig school- en werkcertificaten van uw zus R., acht school- en werkcertificaten van uw broer P., één dreigbrief van de taliban, één oproepingsbrief van de taliban en één USB-stick met 64 documenten. Op 28 december 2023 bezorgt uw advocaat nog enkele opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Waar wordt gesteld dat u het moeilijk heeft om zich te concentreren gezien de trauma's die u heeft meegemaakt (CGVS, p. 21) dient te worden opgemerkt dat dit een loutere bewering betreft die u op geen enkele manier staft. U gaf bij aanvang van het persoonlijk onderhoud aan dat u het goed stelt (CGVS, p.1) en doorheen het persoonlijk onderhoud gaf nergens aan dat u het moeilijk had.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u door de taliban vermoord te worden omwille van uw werk bij de nationale politie en in de problemen te komen omwille van het werk van uw zus R. en broer P. als journalisten in de media (zie notities persoonlijk onderhoud dd. 19/12/23, hierna CGVS, p.9) Omwille van volgende redenen dient te worden besloten dat de door u aangehaalde asielmotieven niet geloofwaardig zijn.

Vooreerst slaagt u er niet in uw profiel als zijnde een voormalig lid van de Afghaanse Nationale Politie (ANP) geloofwaardig te maken.

Hoewel u enerzijds wel vlot en correct bepaalde informatie over uw vermeende functie kan meegeven die publiekelijk toegankelijk is, zoals het feit dat bepaalde ANP-opleidingen in de politieacademie van Kabul plaatsvonden (CGVS, p.12), dat er daar meerdere opleidingen werden gegeven (CGVS, p.12), dat er telkens zes dagen les waren en dat vrijdag vrijaf was (CGVS, p.12) en dat het loon van de ANP via bankoverschrijving werd gestort (CGVS, p.14), schiet u tekort wanneer u naar specifieke informatie wordt gevraagd die u enkel zou kennen indien u de door u verklaarde functie werkelijk zou hebben uitgevoerd.

Zo kan u over de inhoud van uw functie enkel vertellen dat u de commandant veilig moest houden, dat er in totaal 30 bodyguards waren en dat jullie telkens in twee shifts werkten (CGVS, p.10). U kan echter – na meerdere aansporingen (CGVS, p.10, p.11, p.19) – niet uitleggen hoe dat “veilig houden” exact in zijn werk ging. U komt niet verder dan te stellen dat jullie soms aan de deur stonden, mensen moesten fouilleren die binnen wilden komen en dat een paar van uw collega’s bij de commandant thuis op het dak moesten staan (CGVS, p.10, p.11), welke zeer vage en algemene verklaringen over de inhoud van uw functie zijn. Geconfronteerd met het gegeven dat u weinig inhoudelijks over uw job kan vertellen en dat er meer doorleefde informatie van u verwacht wordt, zoals de specifieke routines die jullie hadden of de maatregelen die jullie dienden te treffen om de veiligheid van de commandant te garanderen wanneer deze op verplaatsing was, stelt u dat u daar “slechts” één maand heeft gewerkt en meer zou kunnen vertellen indien u langer zou hebben gewerkt (CGVS, p.19). Gezien u in die volledige maand zes dagen op zeven werkte en in die periode nooit naar huis bent gegaan (CGVS, p.15), mag er echter wel meer gedetailleerde informatie van u worden verwacht dan wat u heeft verklaard. De vaagheden in uw relaas stoppen daar echter niet: ook over uw “beste vriend” tijdens de opleiding, M. K., kan u enkel vertellen dat hij een goed persoon was (CGVS, p.13). Ondanks dat u twee maanden met hem in de politieacademie in Kabul heeft doorgebracht (CGVS, p.8), weet u niet waar hij vandaan kwam – ondanks het grote belang van afkomst en etniciteit in de Afghaanse cultuur -, of hij broers en/of zussen had, of hij een vriendin of verloofde had, waarom hij bij de politie is gegaan of waar hij na de opleiding gestationeerd is (CGVS, p.13). Er dient te worden opgemerkt dat collega’s een essentieel element vormen in iedere werkomgeving. Gezien u o.a. omwille van uw vermeend professioneel profiel een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, is uw kennis rond alle elementen van uw werk, waaronder uw collega’s, van belang bij de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat u niet eens de meest elementaire zaken kan vertellen over een persoon waar u naar eigen zeggen twee volledige maanden dag in, dag uit mee zou hebben samengeleefd en die u als “uw beste vriend” beschouwde, doet ernstig twijfelen aan het waarheidsgehalte van uw verklaringen, zeker aangezien jullie ook over de situatie van Afghanistan spraken (CGVS, p.13). Verder dient opgemerkt te worden dat u geen weet heeft van wat er diende te gebeuren wanneer iemand in uw team te ziek was om te komen werken (CGVS, p.15), wat opnieuw de geloofwaardigheid van uw relaas niet ten goede komt. Ten slotte kan u – na meerdere aansporingen – enkel summier meegeven dat de beste herinnering van uw tijd bij de ANP het feit was dat u voor de commandant werkte (CGVS, p.16). De vaststelling dat u enerzijds wel vlot publiek toegankelijke informatie rond de ANP kan vertellen, maar anderzijds enorm vaag en ongedetailleerd bent wanneer u naar minder toegankelijke, meer doorleefde informatie wordt gevraagd, wekt sterk de indruk dat u bepaalde informatie heeft memoriseerd in een poging uw profiel als zijnde een voormalig lid van de ANP aannemelijk te maken en doet zeer ernstig twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen over de manier waarop u bent toegetreden tot de ANP niet volledig overeenkomen met de objectieve informatie die rond deze procedures beschikbaar is. U stelt dat er in elke provincie aanwervingscentra waren, dat u naar Kabul moest gaan om één formulier in te vullen en dat er een onderzoek door de burgerpolitie gebeurde om te kijken naar uw strafrechtelijk verleden (CGVS, p.11). Uit de objectieve informatie die aan uw dossier werd toegevoegd (zie blauw map, bijlage 1, 3) blijkt echter dat een kandidaat-rekruut eerst een drie jaar durend contract moet ondertekenen en twee reeds werkende politieagenten moet kunnen voorbrengen die garant voor hem willen staan. Vervolgens stuurt het Afghaanse Ministerie van Binnenlandse Zaken een formulier terug, waarbij het Ministerie de rekruut een nummer toekent. De rekruut moet vervolgens fysieke geschiktheidstesten en een biometrische registratie ondergaan vooraleer hij aan zijn opleiding kan beginnen. Geconfronteerd met het gegeven dat er enkele stappen missen in uw verklaringen, stelt u plots dat uw gezondheid toch wel is getest, dat uw bloedgroep moest bepaald worden en dat men uw lengte heeft genomen (CGVS, p.20). Over de twee mensen die voor u garant moesten staan blijft u volhouden dat dit voor u niet nodig was (CGVS, p.20), wat zeer merkwaardig is gezien u voor de uitoefening van uw functie continu in de buurt van één van de meest hoog gerankte officieren in de ANP moest zijn. De vaststelling dat u eerst de aanwervingsprocedure bij de ANP niet volledig kan beschrijven, eenmaal hierop gewezen plots met nieuwe elementen afkomt, maar alsnog blijft volhouden dat een alom gekend en cruciaal element in de aanwervingsprocedure op u niet van toepassing was, doet opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Gezien u in uw verklaringen rond de inhoud van uw werk en uw beste vriend tijdens de opleiding niet verder komt dan vaagheden en algemeenheden en gezien de door u beschreven aanwervingsprocedure bij de ANP niet overeenkomt met de objectieve informatie die rond dit onderwerp beschikbaar is, kan er geen geloof worden gehecht aan uw profiel als zijnde een voormalig lid van de ANP en alle daaruit voortvloeiende problemen. Een vrees voor vervolging omwille van deze reden is niet aannemelijk.

Verder zijn ook uw verklaringen betreffende de concrete vervolgingsfeiten die u zou hebben meegemaakt niet geloofwaardig. U stelt dat de taliban uw vader - via de mullah in de moskee – ergens tussen 8 juli en 8 augustus 2021 een dreigbrief hebben overhandigd (CGVS, p.9). U weet niet exact wanneer de dreigbrief werd ondertekend of wat er in geschreven staat gezien deze op Islamitische datum is ondertekend en maar een beetje kan lezen, maar u denkt dat de taliban u opdragen uw werk bij de overheid te stoppen en u bij hen over te geven (CGVS, p.10, p.17). Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u in de tweeënhalf jaar sinds uw vertrek uit Afghanistan (CGVS,p.7) klaarblijkelijk niet de nood had om de aan u gerichte dreigbrief van de

taliban te laten vertalen zodat u zou weten waar de taliban u exact mee bedreigden, wat wijst op een desinteresse in uw hoofd dewelke niet te rijmen is met de nood aan internationale bescherming. Uit de vertaling van de brief blijkt echter dat deze is opgesteld in het Pashtu. Dat u, die afgestudeerd is aan de 12de graad en verklaart Pashtu te kunnen lezen (CGVS, p. 4), deze brief niet zou kunnen lezen is dan ook merkwaardig. Uit deze brief blijkt niet dat de taliban u vragen zich aan hen over te geven. Er wordt enkel gevraagd om te stoppen met uw werk (zie vertaling). Nog opmerkelijker is de vaststelling dat de omgezette Islamitische datum van 07/02/1443 op uw dreigbrief overeenkomt met Gregoriaanse datum van 14 september 2021 (document 13), wat niet overeenkomt met de door u verklaarde data (CGVS, p.9, 17). Geconfronteerd met het problematische gegeven dat u een dreigbrief heeft neergelegd die ondertekend is op een moment dat u naar eigen zeggen reeds het land uit was (CGVS, p.7), stelt u dat de taliban analfabeten zijn en dat u niets kan zeggen over hun kalender (CGVS, p.20). Dit kan echter niet overtuigen. Van een verzoeker die documenten neerlegt ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming mag verwacht worden dat hij de inhoud ervan kent. De vaststelling dat u – opnieuw – enkel vaag over de inhoud van de aan u gerichte dreigbrief kan vertellen en dat deze ondertekend is op een moment dat u naar eigen zeggen reeds het land uit was, zorgt ervoor dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen rond deze feiten.

Tevens is het bevreemdend dat u noch aan uw collega's, noch aan de commandant van de politie in Kunduz waar u bijna dagelijks mee samenwerkte - heeft gemeld dat u persoonlijk bedreigd werd door de taliban (CGVS, p.17). Gevraagd naar welke maatregelen u trof na de dreigbrief van de taliban, stelt u enkel dat u gechoqueerd was en niets kon doen (CGVS, p.17). Op de opmerking dat het melden van deze bedreiging aan één van uw dertig collega's of aan de commandant van de politie wel een voor de hand liggende reactie zou zijn geweest, stelt u dat u het niet wou zeggen omdat de overheid niets kon doen (CGVS, p.17). De vaststelling dat u van deze bedreiging geen enkele melding heeft gemaakt terwijl u, gezien uw vermeende functie, meer dan voldoende opportuniteiten had om dit wel te doen, ondergraaft de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder. Uw advocaat stelt dat het begrijpelijk is dat u niets tegen uw commandant heeft gezegd gezien het "absurd" zou zijn om als politieman en bewaker van de commandant toe te geven dat u bang bent en dat niemand iets aan de dreigbrieven kon doen (CGVS, p.21). Het melden van de dreigbrief aan de commandant betekent echter niet automatisch dat u schrik had, zo kon u met deze dreigbrief bijvoorbeeld aantonen dat de taliban jullie in de gaten hielden en wisten wie de lijfwachten van de commandant waren en waar ze woonden, wat belangrijke informatie is om te delen met uw collega's en dienst. De opmerkingen van uw advocaat bieden geen verschuiving voor uw desinteresse in de bedreigingen van de taliban, het gegeven dat de door u neergelegde dreigbrief is ondertekend op een datum waarop u reeds het land uit was en voor uw bevreemdende reactie op de bedreigingen van de taliban en kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Gezien u een dreigbrief neerlegt waarvan u de inhoud niet kent en die ondertekend is op een datum die volgens uw verklaringen na u vertrek ligt en gezien uw uiterst bevreemdende reactie op de bedreiging van de taliban, slaagt u er niet in de vervolgingsfeiten die u zou hebben meegemaakt aannemelijk te maken.

Daarnaast vreest u met de taliban in de problemen te komen gezien uw oudere zus R. en broer P. beiden in de media voor T.T. werkten (CGVS, p.9, p.18). Beide zouden momenteel ondergedoken in Kabul leven nadat de taliban ergens tussen september en november 2021 uw ouderlijk huis zouden zijn binnengevallen en uw zus zouden hebben geslagen waarna ze weer vertrokken (CGVS p.5, p.6, p.19). Hier dient echter te worden opgemerkt dat u een identiteitskaart van uw broer P. (document 5) heeft ingediend die zou zijn afgeleverd op 10 januari 2022, terwijl uw broer, volgens uw verklaringen, dus ondergedoken zou hebben geleefd. Dit is opmerkelijk.

Wat er ook van zij, uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022

h t t p s : / / c o i . e u a a . e u r o p a . e u / administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI

Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 h t t p s : / / c o i . e u a a . e u r o p a . e u / a d m i n i s t r a t i o n / e a s o / PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023> en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat personen die vroeger voor de Afghaanse overheid werkten of tot de media behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Gezien uw verklaringen zijn de profielen van uw zus R. en broer P. als zijnde media-personeel plausibel. Uit de aanwezige informatie blijkt evenwel niet dat er in het algemeen sprake is van een situatie waarin alle journalisten of personen die werk(t)en in de media te maken krijgen met vervolging. Personen of instellingen die zich kritisch opstellen of uitlaten ten aanzien van de Taliban, zich niet schikken naar de eisen van de Taliban of berichten over bepaalde onderwerpen kunnen in sterkere mate te maken krijgen met vervolging. Uit uw verklaringen blijkt dat enkel uw zus voor de camera verscheen en uw

broer nooit voor de camera te zien was (CGVS, p.18). Rekening houdend met de aanwezige informatie, die geen situatie schetst waarin personen met het profiel van uw broer en zus in het algemeen vervolgd worden, kan aan de problemen die hij zou kennen of gekend heeft slechts weinig geloof worden gehecht.

Wat uw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat uit de aanwezige informatie blijkt dat familieleden van personen die tot de media behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroegere leden van de media, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat ze zélf vervolgd worden, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

Er dient te worden opgemerkt dat u geen elementen aanhaalt waaruit zou blijken dat uw in Afghanistan achtergebleven familieleden momenteel zouden worden vervolgd omwille van het voormalig werk van uw zus R. en broer P.. Hoewel uw zus R. en broer P. momenteel ondergedoken zouden leven in Kabul (CGVS, p.5), wat hier betwist wordt, wonen uw overige broer B. en twee zussen nog steeds met uw ouders in hun ouderlijk huis (CGVS, p.5). U stelt dat noch u, noch uw overige familieleden in het verleden ooit bedreigd werden door de taliban omwille van het werk uw zus R. en broer P. (CGVS, p.19). U stelt dat uw moeder u aan de telefoon vertelt dat het haar goed vergaat in Afghanistan, enkel dat het financieel moeilijk is (CGVS, p.6). Uw broer B., die momenteel zestien à zeventien jaar oud is (CGVS, p.5), gaat momenteel zonder problemen naar de madrasa in Afghanistan (CGVS, p.6). Gezien uw overige familieleden in Afghanistan momenteel geen problemen ervaren door het werk van uw zus R. en broer P. en een normaal leven leiden naar Afgaanse standaarden, wordt u gevraagd waarom u specifiek bij terugkeer wel problemen zou ervaren; u antwoordt dat de problemen die u had door uw eigen job en de dreigbrieven van de taliban kwamen (CGVS, p.20). U toont bijgevolg niet aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan wel problemen zou ervaren omwille van het werk van uw zus R. en broer P. bij de media.

Verder wordt nog aangehaald dat u de Tadzjiekse etniciteit heeft, dat dit een religieuze minderheidsgroep is en dat de taliban zich in het verleden schuldig heeft gemaakt aan leden van (religieuze) minderheidsgroepen (CGVS, p.21). Uit objectieve informatie die aan uw dossier werd toegevoegd (bijlage 2) blijkt echter dat er vandaag de dag geen sprake is van een systematische vervolging van alle personen van Tadzjiekse origine. Uit de landeninformatie blijkt dat de incidenten tussen het taliban-regime en Tadzjiekse gemeenschappen kaderen in de strijd tegen het National Resistance Front (NRF). In casu heeft u geen enkel element kenbaar gemaakt dat zou wijzen op banden met de NRF. Bijgevolg is een vrees voor vervolging omwille van uw Tadzjiekse etniciteit niet aannemelijk.

Tot slot getuigt het feit dat u verschillende Europese landen doorkruiste zonder er bescherming aan te vragen van een gedrag dat onverenigbaar is met uw verklaarde dringende nood aan internationale bescherming. Immers, van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hij onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat u naliert dit te doen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in uw hoofde en vormt overeenkomstig artikel 48/6, § 4, d), van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor uw algehele geloofwaardigheid.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van de door u aangehaalde motieven kan bijgevolg niet worden aangenomen.

De documenten die u neergelegd kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Documenten kunnen een geloofwaardig relaas hoogstens ondersteunen, wat hier niet het geval is. Over uw identiteitsdocumenten (document 1) en die van uw familieleden (documenten 2, 3, 4, 5, 6, 7), kan gezegd worden dat deze hoogstens jullie respectievelijke identiteiten kunnen ondersteunen, dewelke hier niet onmiddellijk betwist worden maar die niets toevoegen aan uw asielmotieven. Hierbij kan nog opgemerkt worden dat er op de achterkant van de identiteitskaart van uw zus R. (document 4) staat dat ze van het mannelijke geslacht zou zijn, wat niet overeenkomt met uw verklaringen en de foto op de voorkant van de identiteitskaart. Over de foto's van u en uw werk (document 8), kan niet met zekerheid gezegd worden waar of in welke omstandigheden deze werden getrokken, waardoor er geen bewijswaarde aan kan worden gehecht. Over uw schooldocumenten (document 9) en de school- en werkdocumenten van uw zus R. (document 10) en broer P. (document 11), kan gezegd worden dat deze hoogstens jullie respectievelijke academische achtergronden en hun professionele activiteiten kunnen ondersteunen, dewelke hier eveneens niet betwist worden. Over de dreigbrief (document 12) en oproepingsbrief (document 13) van de taliban wordt, zoals hierboven besproken, geen geloof worden gehecht. De door u ingeleverde usb-stick (document 14) bevat voor het overgrote deel digitale versies van de documenten die u heeft neergelegd. Verder bevat deze usb-stick vijf foto's en zeven video's van uw zus R. die aan het werken is, dewelke opnieuw enkel haar professioneel profiel kunnen ondersteunen, dat hier opnieuw niet onmiddellijk betwist wordt. Verder bevat de usb-stick ook vijf foto's en zeven documenten van het werk van uw vader bij een ontmiijnings-NGO. Gezien u noch tijdens uw aanvraag bij DVZ, noch tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS iets van problemen of vrees heeft verklaard rond het werk van uw vader en deze momenteel nagenoeg zonder problemen in uw ouderlijk huis in Afghanistan verblijft (CGVS p.5, p.6), toont u niet aan dat u omwille van het werk van uw vader problemen

zou ondervinden. Zoals hierboven besproken blijkt niet dat er een algemene vervolging is van personen die werkten voor de voormalige overheid of voor humanitaire diensten. Het loutere feit dat u familie bent van iemand die werkzaam was voor een ontminningsdienst, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat hij zelf omwille van deze reden vervolgd zou worden, is onvoldoende om een nood aan bescherming louter omwille van deze reden in uw hoofde aannemelijk te maken. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt bovendien dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijdverbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse verzoeker om internationale bescherming of bij het ondersteunen van zijn relaas. (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf). Wat betreft de opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud, die u aan het CGVS overmaakte op 28 december 2023, kan worden opgemerkt dat deze een loutere verbetering van een materiele vergissing betreffen over de taal van het persoonlijk onderhoud en de aanwezige advocaat, dewelke geen invloed hebben op de kern van het relaas. Bijgevolg kunnen deze bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IEDaanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen. ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afgaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal

conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsverovering daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzeekerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van ‘hulpverzadiging’ en ‘overuitgaven’, wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang

is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200

vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts

in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Uw advocaat haalt aan dat, gezien u Afghanistan tweeënhalf jaar geleden heeft verlaten, u zich niet meer zou kunnen aanpassen naar de fanatieke Islamitische maatschappij in Afghanistan. Verder stelt uw advocaat dat, gezien u geen Pashtu kan, u nooit bij de overheid terecht kan komen (CGVS, p.21), wat een louter blote bewering betreft. Immers heeft u de 12de graad afgewerkt en hogere studies aangevat (CGVS, p. 4). Het is zeer opmerkelijk dat u zelf geen gewag maakt van 'verwestering' wanneer u de kans krijgt om uit de doeken te doen om welke redenen u problemen vreest in geval van terugkeer, maar het slechts uw advocaat is die dit asielmotief ter sprake brengt. Indien u werkelijk van mening bent dat u in geval van terugkeer een vrees voor vervolging dient te koesteren omdat u verwesterd zou zijn, of als dusdanig zou gepercipieerd worden, kan worden aangenomen dat u dit asielmotief zelf en op eigen initiatief kenbaar zou maken.

Wanneer u – meermaals - gevraagd wordt waarom u zich vandaag de dag niet meer zou kunnen aanpassen aan de Islamitische gemeenschap in Afghanistan, stelt u enkel dat hier mensenrechten zijn, dat u hier een vrije mening mag hebben, dat u dit land wil dienen en dat u in Afghanistan bedreigd wordt door de Taliban (CGVS, p.21, p.22). Met een dergelijk summier betoog maakt u echter niet aannemelijk dat u zich een bepaalde levensstijl eigen heeft gemaakt waardoor er in uw hoofde sprake is van gewijzigd gedrag of een houding die beschouwd zou kunnen worden als fundamentele kenmerken van uw identiteit waarvan niet van u zou kunnen worden geëist dat u deze zou opgeven noch dat deze niet te verenigen zouden zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de Islamitische waarden en normen. Daar waar kan worden aangenomen dat u tijdens uw verblijf in België kennis heeft gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toont u evenwel nergens concreet aan dat u deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd heeft, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van uw identiteit en morele integriteit en dat van u niet meer zou kunnen worden verwacht dat u er afstand van neemt teneinde zich aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de Taliban en de conservatieve geledingen van de Afghaanse samenleving. Evenmin toont u in concreto aan dat u gedurende uw verblijf in België kenmerken of gedragingen heeft ontwikkeld die u moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor u bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de Taliban in het bijzonder.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot drieëntwintigjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. U stelt dat u tijdens de periode dat u in Afghanistan leefde hogere studies heeft gedaan en reeds enige werkervaring had (CGVS, p.2, p.3), waardoor kan gesteld worden dat een actief en participerend lid van uw gemeenschap was. Bijgevolg dient besloten te worden dat u door uw jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij bij uw vertrek uit Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Tevens identificeert u zich nog steeds als een soennitisch moslim die vijf keer per dag bidt (CGVS, p.4). Daarom kan niet worden aangenomen dat u, na een verblijf van ongeveer acht maanden in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Bovendien heeft u ook nog een netwerk, bestaande uit uw familie en uw verloofde (CGVS, p.5, p.6), in uw regio van herkomst, waarmee u nog in contact staat, dat u kan bijstaan in geval van terugkeer en waarbij u zich desgevallend kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de Taliban.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. De Raad stelt vast dat verzoeker twee ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing, met name het verzoekschrift gekend onder rolnummer 316 320 ingediend op 21 mei 2024 waarbij verzoeker wordt vertegenwoordigd door advocaat L. RECTOR en het verzoekschrift gekend onder rolnummer 316 922 ingediend op 22 mei 2024 waarbij verzoeker wordt vertegenwoordigd door advocaat B. DE SCHUTTER.

In casu dient dan ook te worden verwezen naar artikel 39/68-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat luidt als volgt:

"Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften. Betreft het een collectief beroep, dan oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij alle verzoekende partijen uitdrukkelijk en collectief aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduiden op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partijen worden geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften."

Met toepassing van artikel 39/68-2, tweede lid van de Vreemdelingenwet worden de beroepen met rolnummers 316 320 en 316 922 van rechtswege gevoegd.

Ter terechtzitting wordt op voormeld artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet gewezen en gesteld dat de Raad zal oordelen op basis van het laatst ingediende verzoekschrift, tenzij ter terechtzitting anders wordt aangegeven door verzoeker. Er wordt door verzoeker beslist dat het laatst ingediende verzoekschrift met rolnummer 316 922 mag behandeld worden. Verzoeker wordt zodoende in toepassing van artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet geacht afstand te doen van zijn verzoekschrift in de zaak met rolnummer 316 320. De Raad zal bijgevolg enkel uitspraak doen op basis van het verzoekschrift met rolnummer 316 922.

2.2. Verweerder heeft in de zaak met rolnummer 316 922 middels zijn nota van 7 juni 2024 de Raad verzocht om de zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure.

Artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet, ingevoegd bij de wet van 30 juli 2021 en in werking getreden op 10 december 2021, voorziet dat de louter schriftelijke procedure voortaan ook kan op verzoek van één van de partijen. Dit artikel luidt als volgt:

"§ 1.

Elke partij kan de Raad verzoeken om gebruik te maken van een louter schriftelijke procedure in, naar gelang van het geval, het verzoekschrift, de nota met opmerkingen, de kennisgeving dat zij geen syntheseseminarie wenst neer te leggen of de syntheseseminarie.

Bij toepassing van het eerste lid vermeldt het opschrift van het procedurestuk ook "verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure".

§ 2.

De griffie stelt de tegenpartij onverwijld op de hoogte van het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure op het zelfde ogenblik dat zij, al naar gelang het geval, een kopie overmaakt van het verzoekschrift, van de nota met opmerkingen, van de kennisgeving dat de verzoekende partij geen syntheseseminarie zal neerleggen of van de syntheseseminarie. Indien de tegenpartij binnen de vijftien dagen na de verzending door de griffie geen bezwaar maakt tegen het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure, wordt zij geacht hiermee in te stemmen. In dat geval onderzoekt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter het beroep bij voorrang en doet hij uitspraak op grond van het administratieve dossier en de procedurestukken, tenzij hij het nodig acht de mondelinge opmerkingen van de partijen te horen, in welk geval artikel 39/74 wordt toegepast.

§ 3.

Wanneer de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter instemt met het verzoek tot het gebruik van een louter schriftelijke procedure, stelt hij de partijen hiervan in kennis en stelt hij, bij beschikking, de datum vast waarop de debatten worden gesloten. Deze datum ligt minstens acht dagen na de datum van verzending van de beschikking. Partijen kunnen tot op de dag van het sluiten van de debatten een pleitnota indienen.

Indien er een pleitnota wordt ingediend, brengt de griffie deze onverwijld ter kennis aan de tegenpartij. In dit geval wordt het arrest niet eerder gewezen dan acht dagen na de sluiting van de debatten."

Verzoeker heeft de Raad echter op 21 juni 2024 gemeld zich te verzetten tegen de behandeling van zijn dossier via een louter schriftelijke procedure.

Gelet op verzoekers bezwaar wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure voorzien in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift in de zaak met rolnummer 316 922

Verzoeker voert gespreid over twee middelen de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

In zijn verzoekschrift verwijst verzoeker naar en citeert hij fragmenten uit algemene landeninformatie, persartikels, rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het HvJ), rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) en 's Raads rechtspraak.

3.2. Stukken

3.2.1. Ter staving van het verzoekschrift worden volgende stukken toegevoegd:

- verzoekers attest van equivalent leefloon van 30 april 2024;
- een getuigenverklaring van S. Z. met een beëdigde vertaling;
- verschillende foto's.

3.2.2. Op 20 augustus 2024 dient verweerder overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar volgende rapporten:

- EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments, 4 november 2022;
- EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022;
- EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022;
- EUAA Afghanistan Country Focus van december 2023;
- EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024;
- EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022;
- EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020;
- EUAA Afghanistan Targeting of individuals van augustus 2022;
- UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023;

- EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments, 2 februari 2024.

3.2.3. Verzoeker brengt op 23 augustus 2024 aan de Raad een aanvullende nota bij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waaraan volgende stukken worden toegevoegd:

- zijn individuele rekening van het fiscaal jaar 2024 gecreëerd op 24 juli 2024;
- zijn arbeidsovereenkomst van 3 juli 2024;
- zijn "Remuneration Statement" van 15 juli 2024 tot 31 juli 2024;
- zijn inschrijvingsformulier van het LIGO voor het schooljaar 2023-2024;
- zijn inschrijvingsattest van het LIGO van 20 juni 2024;
- twee foto's.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.3.3. Waar de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

3.3.4. Wat betreft de bijzondere procedurele noden, kan worden gewezen op volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Waar wordt gesteld dat u het moeilijk heeft om zich te concentreren gezien de trauma's die u heeft meegemaakt (CGVS, p. 21) dient te worden opgemerkt dat dit een loutere bewering betreft die u op geen enkele manier staft. U gaf bij aanvang van het persoonlijk onderhoud aan dat u het goed stelt (CGVS, p.1) en doorheen het persoonlijk onderhoud gaf nergens aan dat u het moeilijk had. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoeker laat deze concrete motieven ongemoeid zodat hij er geen afbreuk aan kan doen.

3.3.5. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban enerzijds omwille van zijn werkzaamheden bij de Afghaanse nationale politie en anderzijds omwille van de werkzaamheden van zijn zus en broer als journalisten.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Er moet vastgesteld worden dat verzoeker met zijn betoog niet verder komt dan het grotendeels volharden in zijn verklaringen op het CGVS en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hij stelt hiermee echter op geen enkele wijze *in concreto* de pertinente vaststellingen in een ander daglicht.

3.3.5.2. Vooreerst wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden geoordeeld dat verzoeker er niet in slaagt zijn profiel als een voormalig lid van de Afghaanse nationale politie geloofwaardig te maken:

“Hoewel u enerzijds wel vlot en correct bepaalde informatie over uw vermeende functie kan meegeven die publiekelijk toegankelijk is, zoals het feit dat bepaalde ANP-opleidingen in de politieacademie van Kabul plaatsvonden (CGVS, p.12), dat er daar meerdere opleidingen werden gegeven (CGVS, p.12), dat er telkens zes dagen les waren en dat vrijdag vrijaf was (CGVS, p.12) en dat het loon van de ANP via bankoverschrijving werd gestort (CGVS, p.14), schiet u tekort wanneer u naar specifieke informatie wordt gevraagd die u enkel zou kennen indien u de door u verklaarde functie werkelijk zou hebben uitgevoerd. Zo kan u over de inhoud van uw functie enkel vertellen dat u de commandant veilig moest houden, dat er in totaal 30 bodyguards waren en dat jullie telkens in twee shifts werkten (CGVS, p.10). U kan echter – na meerdere aansporingen (CGVS, p.10, p.11, p.19) – niet uitleggen hoe dat “veilig houden” exact in zijn werk ging. U komt niet verder dan te stellen dat jullie soms aan de deur stonden, mensen moesten fouilleren die binnen wilden komen en dat een paar van uw collega’s bij de commandant thuis op het dak moesten staan (CGVS, p.10, p.11), welke zeer vage en algemene verklaringen over de inhoud van uw functie zijn. Geconfronteerd met het gegeven dat u weinig inhoudelijks over uw job kan vertellen en dat er meer doorleefde informatie van u verwacht wordt, zoals de specifieke routines die jullie hadden of de maatregelen die jullie dienden te treffen om de veiligheid van de commandant te garanderen wanneer deze op verplaatsing was, stelt u dat u daar “slechts” één maand heeft gewerkt en meer zou kunnen vertellen indien u langer zou hebben gewerkt (CGVS, p.19). Gezien u in die volledige maand zes dagen op zeven werkte en in die periode nooit naar huis bent gegaan (CGVS, p.15), mag er echter wel meer gedetailleerde informatie van u worden verwacht dan wat u heeft verklaard. De vaagheden in uw relaas stoppen daar echter niet: ook over uw “beste vriend” tijdens de opleiding, M. K., kan u enkel vertellen dat hij een goed persoon was (CGVS, p.13). Ondanks dat u twee maanden met hem in de politieacademie in Kabul heeft doorgebracht (CGVS, p.8), weet u niet waar hij vandaan kwam – ondanks het grote belang van afkomst en etniciteit in de Afghaanse cultuur –, of hij broers en/of zussen had, of hij een vriendin of verloofde had, waarom hij bij de politie is gegaan of waar hij na de opleiding gestationeerd is (CGVS, p.13). Er dient te worden opgemerkt dat collega’s een essentieel element vormen in iedere werkomgeving. Gezien u o.a. omwille van uw vermeend professioneel profiel een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, is uw kennis rond alle elementen van uw werk, waaronder uw collega’s, van belang bij de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat u niet eens de meest elementaire zaken kan vertellen over een persoon waar u naar eigen zeggen twee volledige maanden dag in, dag uit mee zou hebben samengeleefd en die u als “uw beste vriend” beschouwde, doet ernstig twijfelen aan het waarheidsgehalte van uw verklaringen, zeker aangezien jullie ook over de situatie van Afghanistan spraken (CGVS, p.13). Verder dient opgemerkt te worden dat u geen weet heeft van wat er diende te gebeuren wanneer iemand in uw team te ziek was om te komen werken (CGVS, p.15), wat opnieuw de geloofwaardigheid van uw relaas niet ten goede komt. Ten slotte kan u – na meerdere aansporingen – enkel summier meegeven dat de beste herinnering van uw tijd bij de ANP het feit was dat u voor de commandant werkte (CGVS, p.16). De vaststelling dat u enerzijds wel vlot publiek toegankelijke informatie rond de ANP kan vertellen, maar anderzijds enorm vaag en ongedetailleerd bent wanneer u naar minder toegankelijke, meer doorleefde informatie wordt gevraagd, wekt sterk de indruk dat u bepaalde informatie heeft gememoriseerd in een poging uw profiel als zijnde een voormalig lid van de ANP aannemelijk te maken en doet zeer ernstig twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw relaas.”

Verzoeker repliceert dat verweerder vooreerst het bestaan van de figuur S. S., de nationale politiechef in Kunduz tot aan de machtsovername niet betwist. Hij betoogt dat verschillende bronnen effectief bevestigen dat S. de leiding voerde over de politie en dat er op 8 augustus 2021 een aanslag was op de stad Kunduz alsook luchtaanvallen op de gebouwen van de nationale veiligheidsdiensten. Verzoeker stelt dat S. S. bevestigt in een schriftelijke verklaring dat hij effectief bij hem tewerkgesteld was in de periode juli-augustus 2021 en deze voormalige Afghaanse politiechef intussen zelf internationale bescherming gekregen heeft in Nederland. Verzoeker benadrukt dat hij erin slaagde met hem contact te leggen, aangezien verweerder kennelijk niet geloofde dat hij effectief voor S. gewerkt heeft. Verzoeker verwijst naar de getuigenverklaring toegevoegd aan het verzoekschrift en betoogt dat de heer S. weliswaar meldt dat het gaat om “I. N.” maar het Perzisch alfabet (waarin het Dari wordt geschreven) een beperkter aantal klinkers kent dan het Latijnse alfabet waardoor de transcriptie op verschillende wijzen kan gebeuren. Hij stelt zich nog het recht te behouden om in de loop van de procedure een kopie bij te brengen van de Nederlandse verblijfskaart van deze voormalige politiechef en/of de beslissing waarin aan hem de internationale bescherming wordt toegekend. Verzoeker benadrukt dat hij daarnaast een aantal foto’s toevoegt waarop hij samen met deze politiechef staat afgebeeld. Hij beklemtoont dat in elk geval deze verklaring het onweerlegbaar bewijs vormt van het feit dat hij effectief gediend heeft voor deze politiechef in de periode voor de machtsovername. Verzoeker meent dat de elementen die verweerder aanhaalde om zijn ongeloofwaardigheid mee te staven, allemaal gebaseerd waren op vermoedens, op basis van interpretaties van zijn verklaringen (met name dat

hij weinig gedetailleerd zou zijn over zijn werkzaamheden, over het privéleven van zijn beste vriend) en dit geen harde bewijzen betroffen, in tegenstelling tot de verklaring van de politiechef zelf.

Verzoeker kan met zijn betoog allerm minst zijn gebrekkige verklaringen inzake zijn beweerde werkzaamheden voor de Afghaanse nationale politie verschonen daar hij met de volharding in zijn verklaringen en benadrukking van de middels het verzoekschrift bijgebrachte documenten geen ander licht kan werpen op bovenstaande pertinente bemerkingen.

Immers wijst de Raad er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden dat die gedetailleerde en doorleefde verklaringen aflegt over zaken die de kern uitmaken van zijn vrees, in casu zijn beweerde werkzaamheden bij de Afghaanse nationale politie.

Waar verzoeker de middels het verzoekschrift bijgebrachte getuigenverklaring van S. S. en foto's ter staving van zijn werkzaamheden bij de Afghaanse nationale politie benadrukt, stelt de Raad vast dat deze stukken geen afdoende objectieve bewijswaarde kunnen toegekend worden daar zij geen garantie bieden over de authenticiteit noch kunnen ze worden geverifieerd, te meer de getuigenverklaring slechts een kopie betreft zonder enig documentair identificatiebewijs van de auteur en de neergelegde foto's eenvoudig geënceneerd kunnen worden en slechts een momentopname betreffen die geenszins de concrete omstandigheden aantonen waarin ze genomen. Bovendien merkt de Raad dat er op heden geen stukken werden neergelegd inzake de internationale bescherming die aan S. S. in Nederland zou zijn toegekend, in tegenstelling tot hetgeen wordt betoogd in het verzoekschrift.

In zoverre verzoeker betoogt dat de beoordeling van zijn verklaringen op subjectieve wijze heeft plaatsgevonden, dient opgemerkt dat verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. De Raad stipt hierbij ten slotte aan dat verweerders terechte vaststellingen steun vinden in de beschikbare landeninformatie en de door verzoeker geschetste context.

In samenhang met het voorgaande motiveert de commissaris-generaal terdege dat verder dient opgemerkt te worden dat verzoekers verklaringen betreffende de manier waarop hij is toegetreden tot Afghaanse nationale politie niet volledig overeenkomt met de objectieve informatie die rond deze procedures beschikbaar is:

“U stelt dat er in elke provincie aanwervingscentra waren, dat u naar Kabul moest gaan om één formulier in te vullen en dat er een onderzoek door de burgerpolitie gebeurde om te kijken naar uw strafrechtelijk verleden (CGVS, p.11). Uit de objectieve informatie die aan uw dossier werd toegevoegd (zie blauw map, bijlage 1, 3) blijkt echter dat een kandidaat-rekruut eerst een drie jaar durend contract moet ondertekenen en twee reeds werkende politieagenten moet kunnen voorbrengen die garant voor hem willen staan. Vervolgens stuurt het Afghaanse Ministerie van Binnenlandse Zaken een formulier terug, waarbij het Ministerie de rekruut een nummer toekent. De rekruut moet vervolgens fysieke geschiktheidstesten en een biometrische registratie ondergaan vooraleer hij aan zijn opleiding kan beginnen. Geconfronteerd met het gegeven dat er enkele stappen missen in uw verklaringen, stelt u plots dat uw gezondheid toch wel is getest, dat uw bloedgroep moest bepaald worden en dat men uw lengte heeft genomen (CGVS, p.20). Over de twee mensen die voor u garant moesten staan blijft u volhouden dat dit voor u niet nodig was (CGVS, p.20), wat zeer merkwaardig is gezien u voor de uitoefening van uw functie continu in de buurt van één van de meest hoog gerankte officieren in de ANP moest zijn. De vaststelling dat u eerst de aanwervingsprocedure bij de ANP niet volledig kan beschrijven, eenmaal hierop gewezen plots met nieuwe elementen afkomt, maar alsnog blijft volhouden dat een alom gekend en cruciaal element in de aanwervingsprocedure op u niet van toepassing was, doet opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Gezien u in uw verklaringen rond de inhoud van uw werk en uw beste vriend tijdens de opleiding niet verder komt dan vaagheden en algemeenheden en gezien de door u beschreven aanwervingsprocedure bij de ANP niet overeenkomt met de objectieve informatie die rond dit onderwerp beschikbaar is, kan er geen geloof worden gehecht aan uw profiel als zijnde een voormalig lid van de ANP en alle daaruit voortvloeiende problemen. Een vrees voor vervolging omwille van deze reden is niet aannemelijk.”

Verzoeker betoogt dat ook de bezwaren die verweerder aanhaalde omwille van het verschil tussen de informatie die verweerder gaf en de informatie die hijzelf gaf met betrekking tot de aanwervingsprocedure omwille van bovenstaand betoog niet meer relevant zijn. Hij stelt dat zelfs indien de volgens verweerder objectieve informatie ter zake correct is dan nog hieruit niet kan worden afgeleid dat hij niet voor politiechef S. had gewerkt. Verzoeker meent hierbij dat zijn advocaat het administratief dossier heeft opgevraagd bij verweerder maar nog niet ontvangen heeft tijdens de redactie van huidig verzoekschrift. Hij vervolgt dat Afghanistan immers ook voor de machtsovername bekend stond als een land waar corruptie welig tiert waardoor een verschil tussen regelgeving en realiteit zeker kon verschillen. Verzoeker betoogt dat in elk geval voormalig politiechef S. zelf uitdrukkelijk aanhaalt dat hij voor hem gewerkt heeft. Hij besluit dat het duidelijk is dat deze elementen in het geheel niet kunnen volstaan om zijn relaas te weerleggen.

Verzoeker brengt met de loutere volharding in zijn verklaringen en benadrukking van de bijgebrachte getuigenverklaring en foto's geen dienstige informatie bij die - gelet op de hoger gedane vaststellingen

omtrent de beweerde werkzaamheden en omtrent de neergelegde stukken - een ander licht kan werpen op bovenstaande correcte overwegingen die steun vinden in het administratief dossier.

In zoverre verzoeker zou volhouden dat hij geen kennis heeft kunnen nemen van de algemene informatie waarnaar verweerder verwijst in zijn bestreden beslissing en waarop hij diens weigeringsmotieven baseert, wijst de Raad erop dat verzoeker overeenkomstig de wet van 11 april 1994, en tevens conform artikel 32 van de Grondwet, een recht op inzage heeft hetgeen hem toelaat om zijn dossier op het Commissariaat-generaal in te kijken en kennis te nemen van de inhoud teneinde zijn verdediging te organiseren. Dit betreft een passieve openbaarheid op verzoek gezien dit inzagerecht enkel geschiedt op aanvraag.

Verzoeker toont niet aan dat hij werd verhinderd om het dossier op het CGVS in te kijken teneinde alzo kennis te nemen van de inhoud van het administratief dossier en zijn verdediging voor het verstrijken van de beroepstermijn te kunnen voeren.

Daarenboven geeft de oproeping van 10 juli 2024 om te verschijnen voor de Raad op de zitting van 26 augustus 2024 uitdrukkelijk aan dat het administratief dossier kan worden geraadpleegd *“elke werkdag van 9 tot 16 uur (behalve zaterdag) en dit tot op de dag vóór de terechtzitting”*. Verzoeker en zijn advocaat konden overeenkomstig artikel 39/61 van de Vreemdelingenwet gebruik maken van hun inzagerecht en hadden aldus de mogelijkheid ter griffie inzage te nemen van het administratief dossier, waarin de stukken waarop verweerder zich heeft gebaseerd voor het nemen van de bestreden beslissing zich bevinden. Het is aan verzoeker om zijn verdediging te organiseren en van (een van) de meerdere mogelijkheden gebruik te maken die de wet hem biedt.

In navolging van bovenstaande uiteenzetting kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoekers rechten van verdediging in onderhavige beroepsprocedure werden gerespecteerd.

Vervolgens wordt er in de bestreden beslissing terecht overwogen dat ook verzoekers verklaringen betreffende de concrete vervolgingsfeiten die hij zou hebben meegemaakt niet geloofwaardig zijn:

“U stelt dat de taliban uw vader - via de mullah in de moskee – ergens tussen 8 juli en 8 augustus 2021 een dreigbrief hebben overhandigd (CGVS, p.9). U weet niet exact wanneer de dreigbrief werd ondertekend of wat er in geschreven staat gezien deze op Islamitische datum is ondertekend en maar een beetje kan lezen, maar u denkt dat de taliban u opdragen uw werk bij de overheid te stoppen en u bij hen over te geven (CGVS, p.10, p.17). Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u in de tweeënhalf jaar sinds uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p.7) klaarblijkelijk niet de nood had om de aan u gerichte dreigbrief van de taliban te laten vertalen zodat u zou weten waar de taliban u exact mee bedreigden, wat wijst op een desinteresse in uw hoofdte dewelke niet te rijmen is met de nood aan internationale bescherming. Uit de vertaling van de brief blijkt echter dat deze is opgesteld in het Pashtu. Dat u, die afgestudeerd is aan de 12de graad en verklaart Pashtu te kunnen lezen (CGVS, p. 4), deze brief niet zou kunnen lezen is dan ook merkwaardig. Uit deze brief blijkt niet dat de taliban u vragen zich aan hen over te geven. Er wordt enkel gevraagd om te stoppen met uw werk (zie vertaling). Nog opmerkelijker is de vaststelling dat de omgezette Islamitische datum van 07/02/1443 op uw dreigbrief overeenkomt met Gregoriaanse datum van 14 september 2021 (document 13), wat niet overeenkomt met de door u verklaarde data (CGVS, p.9, 17). Geconfronteerd met het problematische gegeven dat u een dreigbrief heeft neergelegd die ondertekend is op een moment dat u naar eigen zeggen reeds het land uit was (CGVS, p.7), stelt u dat de taliban analfabeten zijn en dat u niets kan zeggen over hun kalender (CGVS, p.20). Dit kan echter niet overtuigen. Van een verzoeker die documenten neerlegt ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming mag verwacht worden dat hij de inhoud ervan kent. De vaststelling dat u – opnieuw – enkel vaag over de inhoud van de aan u gerichte dreigbrief kan vertellen en dat deze ondertekend is op een moment dat u naar eigen zeggen reeds het land uit was, zorgt ervoor dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen rond deze feiten.”

Verzoeker volhardt in zijn profiel en repliceert dat verweerders argumentatie over de neergelegde dreigbrief alleszins weinig overtuigend is. Waar verweerder stelt dat het vreemd is dat verzoeker het blijkbaar niet nuttig achtte om de dreigbrief in de tweeënhalf jaar na zijn vertrek te laten vertalen, wordt in het verzoekschrift aangevoerd dat verzoeker niet inziet waarom hij dit had moeten doen. Hij stelt dat hij de inhoud van de brief in grote lijnen wel begrepen had maar niet letterlijk kon weergeven wat de inhoud was gelet op zijn te beperkte kennis van het Pashtou, waarin de brief was opgesteld. Verzoeker beklemtoont waar verweerder stelt dat hij verklaarde Pashtou te spreken in zijn persoonlijk onderhoud, hij opmerkte dat Dari zijn moedertaal is en dat hij wel een passieve kennis heeft van het Pashtou, in die zin dat hij het begrijpt maar het niet makkelijk vindt om teksten in het Pashtou te lezen. Hij vervolgt waar verweerder aanhaalt dat de datum vermeld op de dreigbrief (namelijk 14 september 2021, indien omgezet naar de Gregoriaanse kalender) later is dan de datum die hij verklaard heeft in zijn gehoor, hij voorbehoud maakt tot hij de vertaling heeft kunnen bekijken. Verzoeker betoogt dat deze normaal gezien aanwezig is in het administratief dossier waarvan zijn advocaat echter nog geen inzage kreeg. Hij stelt dat verweerder zelfs zo ook niet zomaar voorbij kan gaan aan zijn stelling dat veel talibanstrijders inderdaad zelf weinig geschoold zijn zodat het niet hoeft te verbazen dat zij zelf fouten maken bij het opmaken van de brief. Verzoeker meent dat dit bijgevolg de geloofwaardigheid van de inhoud van de brief niet noodzakelijk aantast.

Verzoekers betoog kan geenszins bovenstaande pertinente weigeringsmotieven weerleggen daar hij louter vasthoudt aan de reeds afgelegde verklaringen en uitleg zonder dienstige elementen bij te brengen die bovenstaande correcte bevindingen kunnen ontkrachten.

Verzoeker biedt geen afdoende verklaring ter verschoning van zijn gebrekkige interesse in en gebrekkige kennis over de precieze inhoud van de dreigbrief ondanks dit een kernelement betreft van zijn vrees terwijl van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden dat deze hierover gedetailleerde en nauwkeurige verklaringen kan afleggen en/of dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich hieromtrent afdoende te informeren. In casu kan niet blijken dat verzoeker de nodige actieve houding heeft aangenomen en de nodige interesse heeft getoond teneinde de nodige duiding te kunnen verschaffen hieromtrent hoewel hij in tegenstelling tot hetgeen betoogd wordt in het verzoekschrift wel degelijk tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde te kunnen lezen in het Pashtou en hij de basis kan spreken en begrijpen waardoor redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker in staat was de dreigbrief in het Pashtou te lezen en hierover nauwkeurige en gedetailleerde verklaringen af te leggen of deze ten minste dan te laten vertalen (persoonlijk onderhoud van 19 december 2023, p. 4). Bovenstaande vaststellingen doen dan ook afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de ingeroepen vervolgingsvrees.

Verder kan verzoeker geenszins overtuigen waar hij een voorbehoud maakt inzake de tegenstrijdigheid in zijn verklaringen en de datum weergegeven op de dreigbrief door de taliban gelet op de reeds aangestipte vaststelling dat verzoeker overeenkomstig de wet van 11 april 1994, en tevens conform artikel 32 van de Grondwet, een recht op inzage heeft hetgeen hem toelaat om zijn dossier op het Commissariaat-generaal in te kijken en kennis te nemen van de inhoud teneinde zijn verdediging te organiseren.

De Raad herhaalt dat verzoeker niet aantoonde dat hij werd verhinderd om het dossier op het CGVS in te kijken teneinde alzo kennis te nemen van de inhoud van het administratief dossier en zijn verdediging voor het verstrijken van de beroepstermijn te kunnen voeren.

Daarenboven wordt benadrukt dat de oproeping van 10 juli 2024 om te verschijnen voor de Raad op de zitting van 26 augustus 2024 uitdrukkelijk aangeeft dat het administratief dossier kan worden geraadpleegd *“elke werkdag van 9 tot 16 uur (behalve zaterdag) en dit tot op de dag vóór de terechtzitting”*. Verzoeker en zijn advocaat konden overeenkomstig artikel 39/61 van de Vreemdelingenwet gebruik maken van hun inzage-recht en hadden aldus de mogelijkheid ter griffie inzage te nemen van het administratief dossier, waarin de stukken waarop verweerder zich heeft gebaseerd voor het nemen van de bestreden beslissing zich bevinden.

Voorts motiveert de commissaris-generaal op pertinente wijze dat het bevreemdend is dat verzoeker noch aan zijn collega's noch aan de commandant van de politie in Kunduz, met wie hij bijna dagelijks samenwerkte, gemeld heeft dat hij persoonlijk bedreigd werd door de taliban:

“Gevraagd naar welke maatregelen u trof na de dreigbrief van de taliban, stelt u enkel dat u gechoqueerd was en niets kon doen (CGVS, p.17). Op de opmerking dat het melden van deze bedreiging aan één van uw dertig collega's of aan de commandant van de politie wel een voor de hand liggende reactie zou zijn geweest, stelt u dat u het niet wou zeggen omdat de overheid niets kon doen (CGVS, p.17). De vaststelling dat u van deze bedreiging geen enkele melding heeft gemaakt terwijl u, gezien uw vermeende functie, meer dan voldoende opportuniteiten had om dit wel te doen, ondergraaft de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder. Uw advocaat stelt dat het begrijpelijk is dat u niets tegen uw commandant heeft gezegd gezien het “absurd” zou zijn om als politiemann en bewaker van de commandant toe te geven dat u bang bent en dat niemand iets aan de dreigbrieven kon doen (CGVS, p.21). Het melden van de dreigbrief aan de commandant betekent echter niet automatisch dat u schrik had, zo kon u met deze dreigbrief bijvoorbeeld aantonen dat de taliban jullie in de gaten hielden en wisten wie de lijfwachten van de commandant waren en waar ze woonden, wat belangrijke informatie is om te delen met uw collega's en dienst. De opmerkingen van uw advocaat bieden geen verschoning voor uw desinteresse in de bedreigingen van de taliban, het gegeven dat de door u neergelegde dreigbrief is ondertekend op een datum waarop u reeds het land uit was en voor uw bevreemdende reactie op de bedreigingen van de taliban en kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Gezien u een dreigbrief neerlegt waarvan u de inhoud niet kent en die ondertekend is op een datum die volgens uw verklaringen na u vertrek ligt en gezien uw uiterst bevreemdende reactie op de bedreiging van de taliban, slaagt u er niet in de vervolgingsfeiten die u zou hebben meegemaakt aannemelijk te maken.”

Verzoeker betoogt dat verweerder de realiteit en de complexiteit van de situatie waarin hij zich op dat moment bevond onderschatte. Hij benadrukt dat hij werkte voor de beveiliging van de nationale politiechef in een periode dat de taliban zeer snel oprukten. Verzoeker stelt dat zijn collega's en hij dus bezig waren met het bewaken van het landsbelang en zich geenszins bezig konden houden met bedreigingen die aan hem persoonlijk gericht waren. Verzoeker meent dat zelfs als hij dat had gedaan, het overigens geen enkel verschil had gemaakt. Hij verwijst daarnaast naar de opmerking die zijn advocaat tijdens het persoonlijk onderhoud zelf al maakte, met name dat het in de stoere werkcontext van verzoeker zeer kwetsbaar zou overkomen indien hij, die daar nog maar net werkte, al meteen zou gaan klagen over bedreigingen die aan hem gericht waren.

Verzoeker brengt met de loutere volharding in zijn verklaringen en in de opmerkingen van zijn raadsman en zijn post-factum nuanceringen en beweringen geenszins valabele elementen bij die bovenstaande terechte overwegingen kunnen ombuigen. Immers kan verzoeker geenszins een afdoende verklaring bieden voor zijn weinig geïnteresseerde houding in de bedreigingen door de taliban. Het argument dat het geen verschil zou hebben uitgemaakt indien hij zijn collega's op de hoogte gesteld zou hebben van de bedreigingen door de

taliban, betreft een niet-gestaafde ponering zonder zelfs te verduidelijken waarom dit geen verschil zou hebben uitgemaakt terwijl verweerder terdege aangeeft dat verzoeker hiermee zou hebben kunnen aangeven dat ze in de gaten werden gehouden en de taliban weet had van belangrijke informatie betreffende de politieleiden.

Wat betreft verzoekers vrees voor vervolging omwille van de werkzaamheden van zijn broer en zus als journalisten wordt er in de bestreden beslissing met reden gemotiveerd:

“Daarnaast vreest u met de taliban in de problemen te komen gezien uw oudere zus R. en broer P. beiden in de media voor T.T. werkten (CGVS, p.9, p.18). Beide zouden momenteel ondergedoken in Kabul leven nadat de taliban ergens tussen september en november 2021 uw ouderlijk huis zouden zijn binnengevallen en uw zus zouden hebben geslagen waarna ze weer vertrokken (CGVS p.5, p.6, p.19). Hier dient echter te worden opgemerkt dat u een identiteitskaart van uw broer P. (document 5) heeft ingediend die zou zijn afgeleverd op 10 januari 2022, terwijl uw broer, volgens uw verklaringen, dus ondergedoken zou hebben geleefd. Dit is opmerkelijk.

Wat er ook van zij, uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023> en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat personen die vroeger voor de Afghaanse overheid werkten of tot de media behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Gezien uw verklaringen zijn de profielen van uw zus R. en broer P. als zijnde media-personeel plausibel. Uit de aanwezige informatie blijkt evenwel niet dat er in het algemeen sprake is van een situatie waarin alle journalisten of personen die werk(t)en in de media te maken krijgen met vervolging. Personen of instellingen die zich kritisch opstellen of uitlaten ten aanzien van de Taliban, zich niet schikken naar de eisen van de Taliban of berichten over bepaalde onderwerpen kunnen in sterkere mate te maken krijgen met vervolging. Uit uw verklaringen blijkt dat enkel uw zus voor de camera verscheen en uw broer nooit voor de camera te zien was (CGVS, p.18). Rekening houdend met de aanwezige informatie, die geen situatie schetst waarin personen met het profiel van uw broer en zus in het algemeen vervolgd worden, kan aan de problemen die hij zou kennen of gekend heeft slechts weinig geloof worden gehecht. Wat uw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat uit de aanwezige informatie blijkt dat familieleden van personen die tot de media behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroegere leden van de media, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat ze zélf vervolgd worden, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofdte aannemelijk te maken. Er dient te worden opgemerkt dat u geen elementen aanhaalt waaruit zou blijken dat uw in Afghanistan achtergebleven familieleden momenteel zouden worden vervolgd omwille van het voormalig werk van uw zus R. en broer P.. Hoewel uw zus R. en broer P. momenteel ondergedoken zouden leven in Kabul (CGVS, p.5), wat hier betwist wordt, wonen uw overige broer B. en twee zussen nog steeds met uw ouders in hun ouderlijk huis (CGVS, p.5). U stelt dat noch u, noch uw overige familieleden in het verleden ooit bedreigd werden door de taliban omwille van het werk van uw zus R. en broer P. (CGVS, p.19). U stelt dat uw moeder u aan de telefoon vertelt dat het haar goed vergaat in Afghanistan, enkel dat het financieel moeilijk is (CGVS, p.6). Uw broer B., die momenteel zestien à zeventien jaar oud is (CGVS, p.5), gaat momenteel zonder problemen naar de madrassa in Afghanistan (CGVS, p.6). Gezien uw overige familieleden in Afghanistan momenteel geen problemen ervaren door het werk van uw zus R. en broer P. en een normaal leven leiden naar Afghaanse standaarden, wordt u gevraagd waarom u specifiek bij terugkeer wel problemen zou ervaren; u antwoordt dat de problemen die u had door uw eigen job en de dreigbrieven van de taliban kwamen (CGVS, p.20). U toont bijgevolg niet aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan wel problemen zou ervaren omwille van het werk van uw zus R. en broer P. bij de media.”

Bij gebrek aan enig dienstig verweer maakt de Raad bovenstaande pertinente bevindingen tot de zijne.

Daarnaast wijst de Raad op de correcte weigeringsmotieven in de bestreden beslissing inzake de door verzoeker op het CGVS neergelegde documenten waaruit zou blijken dat zijn vader werkzaam was voor een ontminningsdienst. In zoverre verzoeker omwille van de werkzaamheden van zijn vader een vrees voor vervolging zou koesteren en waar hij een vrees voor vervolging koestert omwille van de werkzaamheden van zijn broer en zus, stipt de Raad aan dat uit de beschikbare landeninformatie waarop de Raad vermag acht te slaan, hoe dan ook niet blijkt dat er sprake is van een systematische vervolging van familieleden van personen die in het verleden werkzaam waren voor ngo's of van familieleden van journalisten/media-personeel (zie o.a. EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, p.

156-162, 178-180; EUAA Afghanistan Country Focus van januari 2022, p. 72-76 en EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023, p. 66-68, 70-72; EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024, p. 44-46, 48-50).

De Raad wijst er in dit verband tevens nog op dat verzoeker gedurende de procedure om internationale bescherming geenszins gewag maakte van de werkzaamheden van zijn vader en de eventuele vervolging die hij hierdoor zou hebben gekend. Er dient beklemtoond te worden dat verzoeker niet te kennen gaf dat zijn familieleden in Afghanistan problemen ondervonden nadat hij Afghanistan verliet, noch dat zij op heden problemen zouden ondervinden met de taliban omwille van de werkzaamheden van zijn vader, broer en zus (persoonlijk onderhoud van 19 december 2023, p. 6).

Verzoeker maakt zodoende in casu wegens de werkzaamheden van zijn vader, broer en zus geen actuele en persoonlijke vervolgingsvrees of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk.

Daarnaast bemerkt de commissaris-generaal op pertinente wijze:

“Tot slot getuigt het feit dat u verschillende Europese landen doorkruiste zonder er bescherming aan te vragen van een gedrag dat onverenigbaar is met uw verklaarde dringende nood aan internationale bescherming. Immers, van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hij onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat u naliel dit te doen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in uwen hoofde en vormt overeenkomstig artikel 48/6, § 4, d), van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor uw algehele geloofwaardigheid.”

Verzoeker laat dit motief ongemoeid zodat hij er geen afbreuk aan kan doen.

Volledigheidshalve stipt de Raad aan dat verzoekers afwachtcende houding niet in overeenstemming kan worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Er kan redelijkerwijze van uitgegaan worden dat een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst na aankomst in een EU-lidstaat overigens zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming.

De Raad meent ten slotte dat de door verzoeker op het CGVS neergelegde documenten geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd. Het louter benadrukken van de neergelegde documenten werpt geen ander licht op de inhoudelijke en vormelijke beoordeling ervan.

Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker. De Raad meent bijgevolg dat verzoeker dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

3.3.5.3. Verzoeker wijst tevens op een vrees wegens (gepercipieerde) verwestering.

Op basis van de beschikbare objectieve landeninformatie kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, “Afghanistan Country Focus”, December 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de facto-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, “Afghanistan Country Focus”, December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de de facto-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, “Afghanistan Country Focus”, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de facto-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het

'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal de facto-staatsinstellingen (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de facto-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijsstelsel onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, Afghanistan Country Focus, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De de facto-talibanregering, evenals de provinciale de facto-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "Afghanistan security situation", August 2022, p. 29-31 en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de de facto-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten basis in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 45-48 en EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een mahram. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het de facto-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban" van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare

gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdaad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation", August 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een de facto-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130). Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de de facto-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24 en EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 December 2021 in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten,

intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen oproepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, August 2022, p. 53-55; “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, “Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023”, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan – taliban’s impact on the population, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, “Afghanistan: targeting of individuals”, August 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe de facto-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, “Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023”, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, August 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als “verwesterd” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “verraders” of “ongelovigen”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, August 2022, p. 51, EUAA, “Afghanistan Country Focus”, December 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (1) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA "Country Guidance" wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verweerder in zijn bestreden beslissing en aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, "Country guidance: Afghanistan" januari 2023, p. 21 en 72-79 en EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 96-100; EUAA Country guidance: Afghanistan, mei 2024, p. 57-61).

Verzoeker slaagt er met zijn betoog niet in afbreuk te doen aan de omstandige motieven in de bestreden beslissing aangaande zijn vermeende verwestering die de Raad kan bijtreden.

Uit de loutere verwijzing naar algemene informatie en zijn verblijf van negen maanden in België, het feit dat hij ongeveer al bijna drie jaar uit Afghanistan weg is, hij afkomstig is uit Baghlan waar de ISKP zijn capaciteit om aanvallen uit te voeren zou hebben opgedreven, het feit dat hij etnisch Tadzjiek is en weinig of geen Pashtou spreekt, de ponering dat hij voor de voormalige veiligheidsautoriteiten heeft gewerkt en zijn zus en broer als journalisten kritisch rapporteerden over de taliban waardoor zijn familie nu bekend staat als tegenstanders van de taliban en waar hij middels zijn aanvullende nota stukken neerlegt ter staving van zijn werkzaamheden in België en het feit dat hij lessen Nederlands volgt, kan ondanks verzoekers inspanningen tot integratie lovenswaardig zijn, niet afdoende worden afgeleid dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan, te meer verzoeker tot ongeveer zijn drieëntwintig jaar in Afghanistan heeft verbleven, alwaar hij twee jaar naar de universiteit is gegaan en twaalf jaar naar school (Verklaring DVZ van 11 september 2023, p. 6; persoonlijk onderhoud van 19 december 2023, p. 4), waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Hierbij wordt nog aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn ouders, verloofde, een broer en twee zussen nog in Afghanistan verblijven (Verklaring DVZ, p. 7- 9; persoonlijk onderhoud, p. 4- 6). Daarenboven verklaarde verzoeker nog contact te hebben met zijn ouders en verloofde en verklaarde hij dat ondanks het financieel moeilijk is zijn familie het goed stelt (persoonlijk onderhoud, p. 6).

Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Dari en verklaarde praktiserend soennitisch moslim te zijn (Verklaring DVZ, p. 6; persoonlijk onderhoud, p. 4).

Waar verzoeker wijst op het leven onder talibanbewind, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) in concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan in casu niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering.

3.3.5.4. Inzake verzoekers Tadzjiekse origine wordt er in de bestreden beslissing op terechte wijze gemotiveerd:

"Verder wordt nog aangehaald dat u de Tadzjiekse etniciteit heeft, dat dit een religieuze minderheidsgroep is en dat de taliban zich in het verleden schuldig heeft gemaakt aan leden van (religieuze) minderheidsgroepen (CGVS, p.21). Uit objectieve informatie die aan uw dossier werd toegevoegd (bijlage 2) blijkt echter dat er vandaag de dag geen sprake is van een systematische vervolging van alle personen van Tadzjiekse origine. Uit de landeninformatie blijkt dat de incidenten tussen het taliban-regime en Tadzjiekse gemeenschappen

kaderen in de strijd tegen het National Resistance Front (NRF). In casu heeft u geen enkel element kenbaar gemaakt dat zou wijzen op banden met de NRF. Bijgevolg is een vrees voor vervolging omwille van uw Tadzjiekse etniciteit niet aannemelijk."

Bij gebrek aan enig dienstig verweer maakt de Raad bovenstaande correcte weigeringsmotieven tot de zijne. Daarenboven bemerkt de Raad dat het louter gegeven een Tadzjiek te zijn niet voldoende is opdat verzoeker in aanmerking zou komen voor internationale bescherming. Uit de landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, en waarop de Raad vermag acht te slaan, blijkt immers niet dat er sprake is van een systematische vervolging van alle personen van Tadzjiekse origine (zie EUAA, "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023, p. 85-86; EUAA Country Guidance Afghanistan, mei 2024, p. 69-70). In de beschikbare informatie kan worden gelezen dat bij de individuele beoordeling van een vrees voor vervolging in hoofde van een persoon met Tadzjiekse etniciteit er rekening gehouden moet worden met het gegeven dat deze persoon gepercipieerd zal worden als iemand die banden heeft met de National Resistance Front (hierna: NRF), waarbij in het bijzonder de Tadzjiken afkomstig uit de districten Panjshir en Andarab in de provincie Baghlan een gevaar lopen. De Raad stelt in casu samen met verweerder vast dat verzoeker eerder geenszins gewag heeft gemaakt van een vervolgingsvrees wegens zijn Tadzjiekse origine noch van enige banden met de NRF.

In het licht van deze omstandigheden kan niet worden aangenomen dat verzoeker zal worden gevisieerd bij een terugkeer naar Afghanistan wegens het loutere gegeven van Tadzjiekse origine te zijn.

3.3.5.5. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip "ernstige schade" in dit artikel heeft betrekking "op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van mei 2024 (p. 101: *"Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor."*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen van of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn ouders, verloofde, een broer en twee zussen nog in Afghanistan verblijven (Verklaring DVZ van 11 september 2023, p. 7- 9; persoonlijk onderhoud van 19 december 2023, p. 4- 6). Daarenboven verklaarde verzoeker nog contact te hebben met zijn ouders en verloofde en verklaarde hij dat dat ondanks het financieel moeilijk is zijn familie het goed stelt (persoonlijk onderhoud, p. 6). Tot slot stipt de Raad aan dat verzoeker verklaarde dat zijn vader zijn reisweg heeft georganiseerd tot in Turkije en de reis 6000 tot 6500 euro heeft gekost (Verklaring DVZ, p. 11).

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

3.3.5.6. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of

persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

In de referentieperiode juli – september 2023 bevinden de belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen neemt aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 32-34).

In de referentieperiode 1 juli 2022 – 12 januari 2024 eist het *Afghanistan Freedom Front* (AFF) een toegenomen aantal aanvallen tegen taliban-doelen op. Op X, voorheen Twitter, beweert de AFF, 43 aanvallen te hebben uitgevoerd in de periode 1 oktober 2023 – 15 januari 2024, waarvan 19 in november 2023, zoals gerapporteerd door *BBC Monitoring*. De meeste aanvallen zouden zijn uitgevoerd in Kabul en de noordoostelijke provincies Laghman, Kapisa, Parwan en Takhar. Eén geclaimde aanval werd uitgevoerd in de stad Kandahar. In diezelfde referentieperiode registreren ACLED en de UCDP ook aanvallen waarbij de AFF betrokken was (respectievelijk 36 en 38 veiligheidsincidenten). Er werden veiligheidsincidenten geregistreerd zowel in de bovengenoemde provincies, als in de provincies Baghlan, Balkh, Panjshir en Samangan. De UCDP registreert echter geen enkel veiligheidsincident in Takhar. De Secretaris-Generaal van de VN beschrijft het AFF als "meest actieve groep" tijdens de laatste referentieperiode die loopt van 18 september tot 1 december 2023, terwijl hij het NRF omschrijft als "veel minder actief dan in 2022". (COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 5)

De Secretaris-Generaal van de VN stelt ook vast dat het NRF geen aanvallen uitvoert in haar voormalige bolwerk in de provincie Panjshir. ACLED noch UCDP registreren enige veiligheidsincidenten waarbij het NRF betrokken is in Panjshir in de periode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024, maar wel in andere delen van Afghanistan. Bij geregistreerde ACLED-incidenten, waarbij het AFF en NRF betrokken zijn, zijn de *de facto* militaire troepen of de *de facto* politiemacht de doelwitten. ACLED registreert 36 veiligheidsincidenten waarbij het AFF en 23 waarbij het NRF betrokken is in de periode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024. In diezelfde periode registreert de UCDP 38 veiligheidsincidenten waarbij het AFF en 22 waarbij het NRF betrokken is. In het kader van voorgaande incidenten worden geen burgerdoden geregistreerd (COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 5).

De Secretaris-Generaal van de VN constateert een algemene daling van het aantal aanvallen dat wordt opgeëist door of toegeschreven aan ISKP. In de periode van 1 augustus tot 7 november 2023 registreerde de VN 8 ISKP-aanslagen in 3 provincies. Drie van deze aanvallen waren gericht tegen de sjiiitische gemeenschap, waaronder een aanval in Pul-e Khumri, en twee van de aanvallen in Dasth-e Barchi (op 23 oktober en 7 november 2023). ACLED-gegevens wezen ook op een daling van het aantal veiligheidsincidenten waarbij ISKP betrokken was in 2023 (49 incidenten in totaal) in tegenstelling tot 2022 (199 incidenten). Ook Human Rights Watch constateerde een afname van ISKP-aanfalleten in 2023. (COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 7).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteert de UCDP, 781 incidenten, waarbij de meeste incidenten plaatsvinden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 36). In diezelfde referentieperiode documenteert ACLED, 1 618 veiligheidsincidenten, waarvan de meesten vallen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel worden door UCDP, 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 34).

ACLED registreert in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreert in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan valt meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanfalleten op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' zijn verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers zijn het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelt in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalt tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

In de referentieperiode van 1 juli 2022 – 12 januari 2024 documenteert ACLED, 1 826 veiligheidsincidenten. Kabul is de provincie met de meeste geregistreerde incidenten, gevolgd door Takhar, Panjshir, en Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de derde en vierde plaats. (EUAA *Country Guidance Afghanistan, mei 2024*, p. 113; COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 4).

In diezelfde referentieperiode worden er volgens de UCDP-gegevens in totaal 713 dodelijke burgerslachtoffers geregistreerd, waarvan de meesten vallen in de provincie Kaboel (199), gevolgd door Herat (61), Nangarhar (38), Baghlan (31) Kunduz (179), Balkh (92) en gevolgd door Samangan, Kandahar, Balkh en Takhar. Gevechten tussen de taliban en het NRF/AFF vinden voornamelijk in deze provincies

plaats. Meer dan de helft van de dodelijke slachtoffers in deze provincies valt in de maanden juli – oktober 2022.

Volgens de UCDP-gegevens zijn in de periode augustus – november 2022, 144 burgerdoden (23% van alle burgerdoden in die referentieperiode) het gevolg van vier aanvallen tegen religieuze plaatsen en sjiiitische doelen in Kaboel, Herat en Samangan.

In de periode 1 juli 2022 – 12 januari 2024 registreert de UCDP in de provincie Kaboel in totaal 199 burgerdoden als gevolg van 245 veiligheidsincidenten. De meeste burgerdoden als gevolg van 'aanvallen tegen burgers' worden toegeschreven aan ISKP, gevolgd door aanvallen tegen burgers door onbekende actoren en de *de facto* regering. Verder worden in Kabul 30 burgerdoden gemeld bij 32 veiligheidsincidenten waarbij de *de facto* regering aan de ene kant en ISKP aan de andere kant betrokken zijn.

Volgens de ACLED-gegevens is Kaboel de provincie met de meeste veiligheidsincidenten gecodeerd als "explosies/geweld op afstand". In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 12 januari 2024 registreert ACLED in totaal 393 dodelijke slachtoffers onder strijders en niet-strijders.

Het Internationaal Comité van het Rode Kruis (ICRK) registreert 541 veiligheidsincidenten met landmijnen en explosieve resten ('*Explosive remnants*') in januari – juni 2022. Bij deze incidenten raken in totaal 1 092 mensen gewond of gedood. De incidenten vinden voornamelijk plaats in het zuiden en het oosten van Afghanistan (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, mei 2024, p. 114-115).

In de periode van 1 oktober 2023 tot 12 januari 2024 documenteert ACLED 207 veiligheidsincidenten, waarvan 69 gecodeerd worden als "gevechten", 33 als "explosies/geweld op afstand" en 105 als "geweld tegen burgers" (COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 4).

UCDP documenteert 118 veiligheidsincidenten en 93 burgerdoden.

In diezelfde referentieperiode zijn de *de facto* militaire troepen de actoren die het vaakst betrokken zijn bij veiligheidsincidenten geregistreerd door ACLED met burgers als doelwit (67 incidenten in totaal). De UCDP registreert 21 van dergelijke incidenten, met 15 burgerdoden als gevolg.

ACLED registreert 25 veiligheidsincidenten waarbij burgers het doelwit zijn van onbekende actoren, en 11 gebeurtenissen waarbij ISKP betrokken is.

De UCDP registreert 10 van zulke incidenten, waarbij 13 burgerdoden vallen. Bovendien registreert de UCDP 8 incidenten die geclaimd of toegeschreven worden aan ISKP en die 51 burgerdoden veroorzaken.

In 2023 zijn er geen sektarische aanvallen tegen de sjiiitische Hazara gemeenschap geregistreerd, totdat een zelfmoordterrorist op 13 oktober 2023 een sjiiitische moskee aanvalt in Pul-e Kumri (provincie Baghlan). De schattingen van het aantal doden en gewonden lopen uiteen. Volgens de taliban veroorzaakt die aanval 7 doden en 1 gewonde, terwijl de *New York Times* melding maakt van "minstens" 17 doden en 'tientallen' gewonden en UNAMA het heeft over 21 doden en 30 gewonden. ISKP eist de verantwoordelijkheid voor de aanslag op. (COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 6)

Uit voorgaande cijfergegevens blijkt dat de daling van het geweld zich voortzet en verder als gevolg heeft dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteert 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en de IOM meldt dat in 2022 in totaal 1 525 577 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 41 en EUAA *Country Guidance Afghanistan*, mei 2024, p. 115).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Baghlan. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024.

Verzoeker brengt in casu geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie.

Volledigheidshalve bemerkt de Raad nog dat waar verzoeker verwijst naar 's Raads rechtspraak in herinnering dient te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

3.3.7. Waar in het verzoekschrift wordt opgeworpen dat er een gebrek aan informatie is inzake de huidige situatie in Afghanistan, wordt het volgende aangestipt.

De Raad wijst er vooreerst op dat verweerder bij aanvullende nota van 20 augustus 2024 de beschikbare objectieve landeninformatie geactualiseerd en aangevuld heeft. Voorts is de Raad er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift doorspekt is met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

3.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.10. Waar verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet beklemtoond worden dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

3.3.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad stipt aan dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

3.3.12. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer X.

Artikel 3

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 4

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen september tweeduizend vierentwintig door:

H. CALIKOGLU, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU